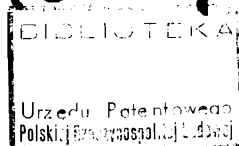

Warszawa, 3 czerwca 1939 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 28231.

Kl. 79 b, 17.

Józef Jagłowski
(Warszawa, Polska).

Maszynka do robienia papierosów.

Zgłoszono 22 lipca 1937 r.

Udzielono 22 marca 1939 r.

Obecnie używane maszynki do robienia papierosów, składające się z dwóch półokrągłych blaszek, są trudne do otwierania, a poza tym tytoń trzeba nasypywać, następnie ubijać stemplem, a po zamknięciu maszynki odkruszać wystający tytoń. Używane obecnie stemple są za cienkie, nierówno wypychają tytoń, kruszą go i niejednakowo ściśle układają tytoń w gilzie.

Na rysunku przedstawiono maszynkę według wynalazku, przy czym fig. 1 przedstawia maszynkę zamkniętą, tj. gdy płytki zamykająca przylega do płytki zgarniającej, przy czym jest rzeczą widoczną, że płytki zamykająca jest na pewnej części swej długości szersza od płytki zgarniającej, a na pozostałej części — węższa, co ma na celu łatwe otwieranie maszynki; poza tym płytki zamykająca w szerszej części

ma brzeg zawinięty do wewnątrz. Fig. 2 przedstawia maszynkę otworzoną. Na figurze tej przedstawiony jest kątownik i ostry brzeg półokrągłej blaszki. Na fig. 3 przedstawiono maszynkę otwartą, obróconą brzegiem płytki zgarniającej. Fig. 4 przedstawia maszynkę w przekroju.

Maszynka według wynalazku jest zbudowana tak, iż jedna półokrągła blaszka posiada przedłużenie, tworzące płytkę zgarniającą *b*, służącą do nabierania tytoniu przez posuwanie jej gładkiej powierzchni, na której leży rozsypany tytoń. Nabieranie tytoniu uskutecznia się jednym ruchem zamiast nasypywania, układania i ubijania wypychaczem.

Do drugiej półokrągłej blaszki przymocowana jest płytki zamykająca *c*, przy czym przy dosuwaniu do siebie blaszek *b*

i c ostry brzeg półokrągłej blaszki obcina tytoni i wraz z półokrągłą częścią płytki zagarniającej g formuje wałek z tytoniu. Płytką c jest przymocowana do półokrągłej blaszki za pomocą kątownika d. Obie płytki są połączone ze sobą zwykłymi zawiasami f. Uformowany wałek tytoniu jest wypychany do gilzy przez rurkę gilzową a, stanowiącą jedną całość z płytką zagarniającą. Rurka gilzowa zwęża się nieco ku wylotowi i jest ścięta skośnie. Zwężenie ułatwia założenie gilzy, a nie przecięta rurka chroni gilzę przed rozdarcie niewyrównanym tytoniem i nie zmusza do ściskania maszynki palcami, co ma miejsce w zwykłych maszynkach i w razie słabego ściskania powoduje rozwarcie maszynki i rozzerwanie gilzy. Poza tym płytka zagarniająca posiada rozszerzony koniec w tym miejscu, w którym wkłada się stempel h, w celu wsunięcia tytoniu do gilzy. Rozszerzenie to ułatwia szybsze włożenie stempla do otworu, unika się przez to celowania i możliwe się staje użycie stempla grubszego, wypełniającego całkowicie miejsce, w którym się znajduje wałek tytoniowy. Stempel gruby ma tę zaletę, że wałek tytoniowy jest wy-

pychany równo całą swą szerokością, przez co uzyskuje się równomierne ubicie tytoniu w całej gilzie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Maszynka do robienia papierosów, składająca się z dwóch półokrągłych blaszek połączonych zawiasą, znamionna tym, iż do jednej blaszki przymocowana jest płytka do nagarniania tytoniu, a do drugiej blaszki — płytka do zamykania.

2. Maszynka według zastrz. 1, znamionna tym, że na jednym końcu jednej z blaszek półokrągłych jest umocowana rurka zwężająca się ku przodowi i ścięta ukośnie, na którą zakłada się gilzę.

3. Maszynka według zastrz. 1 i 2, znamionna tym, że drugi koniec jednej z blaszek półokrągłych jest rozszerzony w celu ułatwienia wprowadzania stempla.

4. Maszynka według zastrz. 1 — 3, znamionna tym, że brzeg półokrągłej blaszki do zamykania jest ostro ścięty i tworzy ostrze do odcinania tytoniu.

Józef Jagłowski.

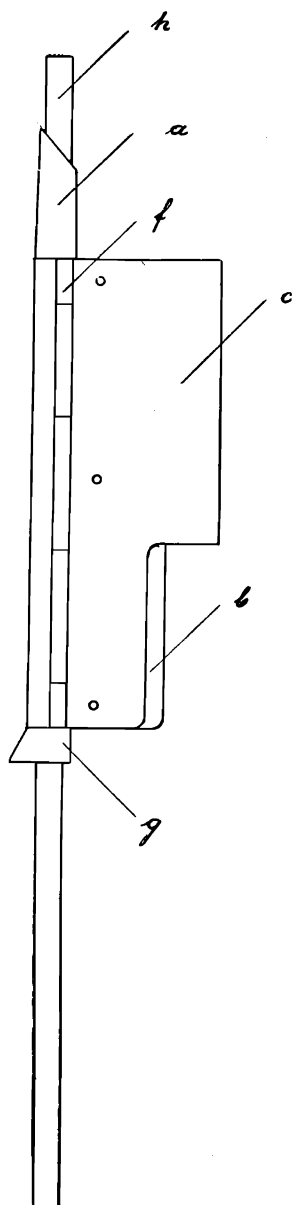

Fig. 1.

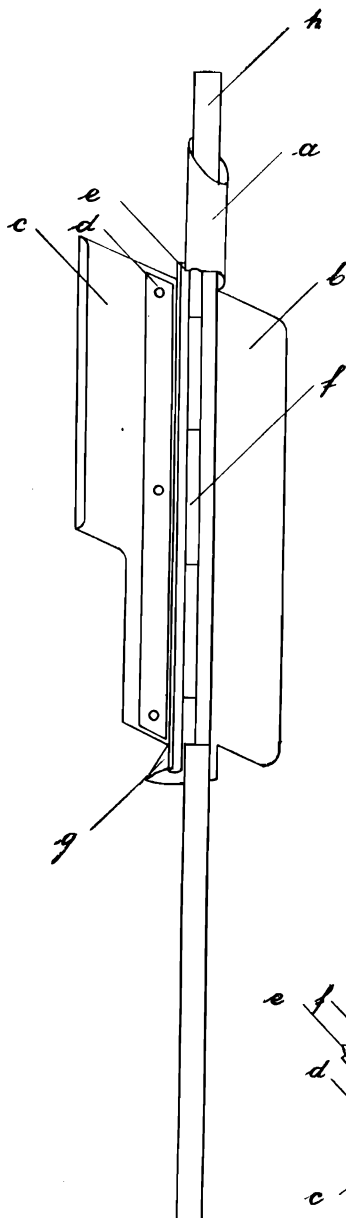

Fig. 2.

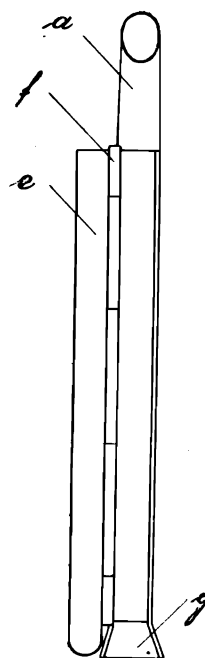

Fig. 3.

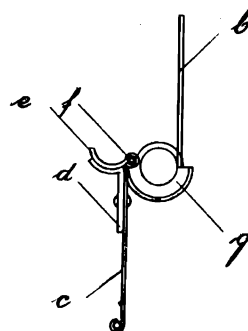

Fig. 4.